

τριακονταετία, αφαιρουμένων ἐξ ἀνθρώπων μὴ ἐχόντων ἐπαρκῆ τροφήν νὰ φάγωσι. Καί μοι ἐπήρχετο κατόπιν εἰς τὸν νοῦν μου ἡ ἀνάμνησις μυρίων ἄλλων, οἵτινες φράττουσι τὰ ὄτα διὰ βάρβακος, τρίβουσι τὰς χεῖρας καὶ τονθορίζουσι παιδρῶς, καὶ ἀνελογιζόμεν ὅτι ὑπάρχει τι χειρότερον τοῦ ἐκμυζῆν τὴν πηνίαν καὶ περιφρονεῖν αὐτήν, τοῦτο δὲ εἶνε τὸ ἀρνείσθαι τὴν ὑπαρξίν της, ἐνῶ βοᾷ καὶ ὀλοοῦζει παρὰ τὴν θύραν μας.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΔΕ ΑΜΙΤΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΠΑΜΒΙΛ

Ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ὁ ποιητὴς Θεόδωρος Μπαμβιλ.

Ὁ Θεόδωρος Μπαμβιλ ἐγεννήθη ἐν Μουβλὲν τὴν 2)14 Μαρτίου 1823. Ὁ πατὴρ του ἦτο ναυτικός, αὐτὸς δὲ ἐκ νεανικῆς ἡλικίας ἐλήθων εἰς Παρισίους ἐπεδόθη εἰς τὰ γράμματα.

Πρῶτον ἔργον ἐξέδωκε

σειρὰν ποιημάτων, τὰς *Karvatidas* κατὰ τὸ 1842, κατόπιν δὲ ἄλλα ποιήματα, ἐξ ὧν μείζονα ἐπιτυχίαν ἔσχον αἱ *Odes funambulesques* ἐκδοθεῖσαι τὸ 1857. Πλὴν τούτων ὁ Μπαμβιλ συνέθεσε μόνος ἢ ἐν συνεργασίᾳ πολλὰ δρᾶματα καὶ κωμωδίας, ὧν τινὰ ἀναφέρονται εἰς τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν. Ἐκ τῶν τελευταίων ἐν δρᾶματιον μονόπρακτον «Τὸ Μῆλον» μεταφρασθὲν ἑλληνιστὶ ἐμμέτρως ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Δροσίνη ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε ἐν τῇ Ἑστία. Πεζὰ δὲ συνέγραψε πλεῖστα: ἐντυπώσεις, μελέτας, διηγήματα, καὶ συνειργάσθη εἰς διαφόρους παρισιὰς ἐφημερίδας ὡς χρονογράφος καὶ τεχνοκρίτης.

Ὁ Μπαμβιλ ἦτο ἐκ τῶν συγχρόνων ὁ κατ' ἐξοχὴν λυρικός ποιητὴς καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ ὑψίστῃ ἀκμῇ τοῦ πνεύματός του, ἀποθεούμενος ὑπὸ τῆς στοργῆς τῶν λοιπῶν Γάλλων ποιητῶν, οἵτινες ἀπὸ κοινοῦ ἀνεγνώριζον αὐτὸν ὡς σεβαστὸν καὶ προσφιλῆ διδάσκαλον.

Ἀπὸ τῶν πρώτων του στίχων ὁ Μπαμβιλ ὑπῆρξεν ἀνακλαισιτής. Εἶνε μὲν καταφανὴς ἐν αὐτοῖς ἡ πόσις τὸν Οὐγκὼ λατρεία τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ χαρκατηριστικὴ του πρωτοτυπία ἀρχίζει ἐκεῖ νὰ διαφαίνεται: ἡ ἀνύψωσις τῶν ῥυθμῶν εἰς περιωπὴν ὅλως νεοφανῆ, ἡ τέχνη Ἰκάρου, τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἄλλος δύναται ν' ἀναλύσῃ τὰ κήρινα πτερά, ἡ τάσις πρὸς ἀστερόεν ἄπειρον, μέχρι τοῦ ὁποίου οὐδεμίᾳ πρὸ αὐτοῦ φαντασία, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν τολμηροτέρων, εἶχεν ἀρθῆ.

Ἐνῶ διὰ τῶν *Karvatidas* του ἐπανέφερον εἰς

τὴν ζῶην τὴν μυθολογίαν ὑπὸ νέαν μορφήν εὐγε-νεστέραν καὶ ἀποπνεύσαν ἡδυπάθειαν μᾶλλον αἰθερίαν, ἐπενόει καὶ ἐπέβαλλεν εἰς τὴν ποίησιν τύπον ἐπίσης νέον, δι' οὗ ἐνέδνε τὸ γαλλικὸν πνεῦμα. Ὁ Ριβαρὸλ καὶ οἱ σύγχρονοί του τῆς εἶχον δόση τὴν εἰρωνείαν. Ὁ Μπαμβιλ τῆς ἐδῶκε τὸν λυρισμόν. Τὰ ἀρχαϊκῆς ἐμπνεύσεως ποιήματα του ἀντιλαλοῦσι τοὺς γέλωτας τῶν θεῶν τοῦ Ὀμήρου.

Τὸ *Sang de la coupe* καὶ αἱ *Odes funambulesques* κρίνονται ὡς τὰ τελειότερα τῶν προϊόντων τῆς γαλλικῆς ποίησεως. Εἶνε ἀριστοτεχνήματα ἀνεπίληπτα, καὶ θὰ ἐπιζήσωσιν ὡς αἰώνια πρότυπα ῥυθμικῆς γλώσσης.

Ὁ Μπαμβιλ προσηθάνετο ὅτι ἐδημιούργει σχολὴν μυρίους μέλλουσιν νὰ περιλάβῃ ὀπαδοῦς, καὶ χάριν αὐτῶν ἤξιώσε νὰ συγγράψῃ βιβλίον μαθημάτων, τὸ θαυμαστόν του μικρὸν ἐγχειρίδιον τῆς γαλλικῆς ποίησεως, τὸ μέλλον ἴσως ἐγκόλιον τῶν νέων τῆς Γαλλίας ποιητῶν. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς νῦν ποιητάς, αὐτοὶ ἠκροῶντο τῶν μαθημάτων παρὰ τοῦ στόματος τοῦ ἰδίου ποιητοῦ, ὅστις ἐνεψύχου ὅλους διὰ τῶν περὶ τέχνης συνδιαλέξεών του.

Καὶ ἦτο ἐν τῇ ὀμιλίᾳ του ἀπαράμιλλος. Τῶν λόγων του ἡ γοητεία κατεμάγευεν ὅλους τοὺς φίλους, ὅσοι συνήρχοντο ἐν τῷ οἴκῳ του. Ὁρθίος, ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ αὐτοῦ, τῷ εὐωδιάζοντι κατὰ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἀρώματος πασχάλιας, μετὰ τὸν βελούδινον ἐπὶ κεφαλῆς σκουφὸν του κλίνοντα πρὸς τὸ ἕτερον τῶν ὄτων, μετὰ τὸ σιγᾶρον εἰς τὴν χεῖρα καὶ μετὰ τὸ αἰώνιον του λεπτὸν καὶ αἰνιγματώδες μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, ἤκουε τοὺς στίχους τῶν περὶ αὐτόν, οἵτινες συνέθετον εἰς γλώσσαν ἔχουσαν ὡς ὑπόδειγμα τὸ λεκτικὸν ἐκείνου.

Ὁ Μπαμβιλ ἐστιχοῦργε καθ' ἐκάστην μέχρη τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Ὡς προσφιλεῖς ῥητόν του εἶχε τὸ τοῦ Βωδελαιρ «Ἐμπνευσις εἶνε ἡ καθημερινὴ ἐργασία.»

Ἐλεγε δὲ κάποτε πρὸς φίλον του:

— Γράφω στίχους μετὰ τόσην εὐκολίαν, μετὰ ὅσην γράφω μίαν παραγγελίαν εἰς τὸν ῥάπτῃν μου. Ἄλλως θὰ ἠμποροῦσα νὰ κάμω πενήντα χιλιάδας στίχους ἕως τώρα;

Καὶ ὅταν οὗτος τοῦ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν, ὅτι οἱ ποιηταὶ συνήθως ἐργάζονται μετὰ κόπου:

— Καὶ εἶνε τάχα ποιηταὶ αὐτοί; ἀνέκραξεν. Ἐγνώρισα ἓνα ἀληθινὸν ποιητὴν, τὸν Οὐγκὼ. Ἐκεῖνος λοιπὸν ἐγραφε στίχους χωρὶς κανένα κόπον.

Τὴν ψυχὴν ἔχων πλήρη λυρισμοῦ προσητένιζεν ἀπὸ καιροῦ τὸν θάνατον μετ' ἡρεμίας. Ὁ θάνατος, κατ' αὐτόν, δὲν εἶνε ἄλλο ἢ ὄνειρον πολὺ ὑπέρτερον τῶν ἐπιγειῶν ὄνειρων, τὸ ὁποῖον ἀρχὴν ἔχει ἐν τῇ ἀρμονίᾳ τοῦ παγκοσμίου Ῥυθμοῦ.